

Jobb napok

*És jönnek majd jobb napok.
A lakók visszatérnek az eladó házba,
és ott folytatjuk, ahol abbahagytuk
egy éve, kettő vagy húsz éve.
Felvesszük a távozáskor leejtett fonalat
egy esős, óceánparti kisvárosban,
és tovább éljük azt a másik életünket.
Lesz újra erő a tagjainkban,
újránőnek a fogaink,
és a méhünk is meglesz még a hasunkban.
Felkelünk és járunk.
És akik jól-rosszul szerettek minket,
és akiket jól-rosszul szerettünk,
nem halnak meg.*

Kósza öröklét

*Amikor elvitték a függőágyat és az egérrágta,
csíkos vászonszéket is, amiről akkor derült ki,
hogy mindhármunknak kedvence volt,
véggépp felszámolódott a lehetőség,
hogy még egyszer kiléphessen az ember
a napfoltok és bonyolult árnyékok közé,
abba a sokszor volt, magától értetődő nyárba.*

*A boldogság kósza: véletlen és tökéletlen pillanat,
és éppoly tehetetlen az ember, ha rájön, mintha nem,
hogy most volt épp a leginkább boldog.
A szemét lehunyja így is, úgy is. S elringatja a tájban
a szél, ami majd őt is, a tájat is elsodorja.
Egy csíkos szék tartja mindössze,
ami innentől már csak öröklét.*

Saját szoba

*Az életben, ami nem lehet az enyém,
reggelente tejeskávét iszom a pékségben,
és miközben a kirakatüvegen túl
a buszhoz, munkába, iskolába
sietőket nézem a szitáló esőben, írok.*

*Mert kétségtelenül író vagyok ebben
az el nem érhető, rám szabott életemben.
Néha felnézek a toronyóra is,
megszokásból és álcázásképpen:
jobb, ha úgy tűnik, sietek én is.*

*Éppen ezért nem is időzhetek
sokáig. A napom azzal telik el,
hogy különböző helyeket keresek,
ahol olyan társaságban lehetek egyedül,
ami idegen, de ki nem lakoltat.*

*És ahol van asztal. Tovább írni.
Az életemet, mindkét értelemben.
Nem megoldásokat bele, vagy kiutat belőle,
azok nincsenek ebben a verzióban sem.
Idő van. Elgondolni magamat.*